

תפ"ח 9248/07/14 - מדינת ישראל נגד אברהם לוי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

23 מאי 2016

תפ"ח 9248-07-14 מדינת ישראל נ' לוי

לפני:

כבוד השופטת רות לורן, אב"ד - סג"נ כב' השופט צבי דותן כב' השופטת עירית וינברג-

נוטוביץ

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם לוי

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אנה אבידוב

ב"כ הנאשם - עו"ד גלית בש

הנאשם הובא באמצעות שב"ס

הכרעת דין

השופטת רות לורן, אב"ד

1. הנאשם הואשם בביצוע עבירת רצח של שני ילדיו, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין התשל"ז-1987 (להלן: "החוק").

על פי עובדות כתב האישום בין השנים 2002 עד 2006 היה הנאשם נשוי לקרן לוי (להלן: "קרן") שהינה אזרחית אמריקאית שהגיעה בעקבותיו לישראל. מנישואים אלה נולדו לבני הזוג הילדים י.צ. יליד נובמבר 2002 ו-ס.ג. ילידת אפריל 2004 (להלן: "הילדים").

בני הזוג התגרשו בשנת 2006 על רקע אלימות של הנאשם כלפי קרן. באוגוסט 2009 על רקע סכסוך בנושא משמורת הילדים ואלימות מצד הנאשם, נמלטה קרן עם הילדים למקלט לנשים מוכות והסתתרה שם למעלה

מחצי שנה.

2. בחודש דצמבר 2009, בעודה במקלט, הגישה בקשה להתיר לה להגיע עם הילדים לארה"ב. בית המשפט לענייני משפחה נעתר לכך וביום 14.8.11 נסעו קרן והילדים לארה"ב, זאת לאחר שנקבעו הסדרי ביקורים של הילדים אצל הנאשם בארץ.

החל משנת 2013 חלו שיבושים בקיום סדרי הביקורים של הילדים בארץ, הדבר עורר את חמתו של הנאשם על קרן והוא חש "יאוש, חוסר אונים וזעם כלפיה. ביקורם האחרון של הילדים בארץ לאחר היעדרות של כ- 10 חודשים, נקבע ליום 11.6.14 שאז היו אמורים הילדים לשהות במשמורת הנאשם במשך כל חופשת הקיץ.

3. בתחילת יוני 2014 גמלה בלבו של הנאשם ההחלטה לרצוח את הילדים כשהמשמורת שלו עליהם ניטלה ממנו.

לצורך מימוש התוכנית, רכש הנאשם ביום 10.6.14 ברשת ACE ברחובות סכין גדולה בעלת להב של 20 ס"מ ואזיקונים. כמו כן, רכש שתי מטפחות בד צבעוניות זהות (להלן: "**הבנדנה**").

4. ביום 11.6.14 בשעה 08:00 הגיעו הילדים בטיסה מארה"ב. הנאשם קיבל את פניהם בשדה התעופה ומשם נסעו לבית המשפחה במושב ישרש. הנאשם והילדים בילו בחברת בני המשפחה בבית אביו של הנאשם במושב אשר בחצרו התגורר הנאשם.

בסמוך לשעה 17:00 התאספו בני משפחה נוספים ונערכה קבלת פנים חגיגית לכבוד הילדים. אירוע זה הסתיים בסמוך לשעה 22:30 ואז פרשו הנאשם והילדים לדירה בה מתגורר הנאשם בחצר הבית של אביו.

5. הנאשם שכנע את הילדים להניח לו לכרוך את הבנדנות סביב ראשיהם באופן שיכסו את עיניהם, ולכבול את ידיהם מאחורי גבם באמצעות האזיקונים. בהמשך, הורה הנאשם לילדים הכפותים ומכוסי העיניים לכרוע על ברכיהם כשפניהם לארון הקיר שבחדר השינה בדירה. הנאשם ניגש אל הילדים מאחור, שיסף באמצעות הסכין את גרונותיהם בזה אחר זה באבחה אחת ובעוצמה רבה עד כי להב הסכין חתכה בבשרם ונעצרה בחוליות עמוד השדרה הצווארי.

6. כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרם מותם של הילדים כאשר סעיף 12 לעובדות כתב האישום מפרט את הפגיעה הפיזיולוגית המדויקת שהביאה למותו של כל אחד מהם.

הנאשם הניח את גופות הילדים על שמיכה, אותה פרש מבעוד מועד על הרצפה, השליך את הסכין בסמוך לגופות, שטף את עצמו מדם הילדים, לבש בגדים נקיים, נטל את תיק המסמכים שלו ונסע ברכבו לתחנת משטרת רמלה, שם הסגיר את עצמו.

השתלשלות האירועים

7. מן הראיות שהובאו לפנינו, עולה כי הנאשם הגיע לתחנת המשטרה בשעה 23:40 וסיפר שרצח את ילדיו. בהמשך נתבקש באמצעות מכשיר הקשר להדריך שוטר סיור כיצד להגיע לדירתו ומסר תדריך מפורט שהכווין את השוטר לחדר בו נמצאו גופות הילדים.

8. כשעה לאחר מכן, ביום 12.6.14 בשעה 00:47 (ת/20) נחקר הנאשם תחת אזהרה והודה בביצוע הרצח תוך מסירת פרטים כלליים ביותר. הנאשם ביקש בשלב כלשהו להפסיק את החקירה, ציין כי הוא בטראומה ורצה להתייעץ עם עורך דין.

9. החקירה הופסקה, הגיע סניגור שהוזעק מהסניגוריה הציבורית, הנאשם התייעץ עמו, וביום 12.6.14 בשעה 02:24 נגבתה אמרה נוספת מהנאשם (ת/22).

אף בחקירה זו, שב הנאשם והודה בביצוע הרצח, ברכישת האמצעים לביצוע הרצח ואף הסביר את המניע לרצח, הכעס שלו על קרן אשר לקחה ממנו את ילדיו, הוא חש שאיבד את ילדיו ולא יכול להמשיך לחיות בלעדיהם.

10. לזירת העבירה נשלח מומחה מז"פ אשר מצא בזירה, סכין, שקית ובתוכה קבלה מחנות ACE מיום 10.6.14, איזיקוני פלסטיק וחומר החשוד כדם ברחבי חדר השינה והמטבח (ת/3).

הנאשם נחקר פעם נוספת ביום 26.6.14 (ת/23) ובחקירה זו חזר וציין כי יש בידי המשטרה מספיק ראיות, רוב החקירה שמר על זכות השתיקה ואולם, בחר להתייחס מספר פעמים להשערה של החוקר, שאופן רציחת הילדים מזכיר וקשור לנאמר במסכת "זבחים" כאשר נמצא דף ובו כתובות משניות מתוך מסכת "זבחים".

ההליכים בבית המשפט

11. לנאשם מונה ביום 12.6.14 סניגור לייצגו בהליך זה מטעם הסניגוריה הציבורית ובהמשך צורף אף סניגור נוסף לייצגו. הנאשם סירב להיפגש עם מי מהסניגורים או לשוחח עמם. הסניגורים ביקרו את הנאשם בבית המעצר מספר רב של פעמים ולמעט פעם אחת, סירב לרדת מתאו להיפגש עמם.

גם במהלך הדיונים בביהמ"ש לאחר שהובהרה לנאשם חשיבות הייצוג ושיתוף הפעולה עם ההגנה, סירב הנאשם לעשות כן. כך כבר בתחילת ההליכים ביקשה ההגנה לשלוח את הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית, אך הנאשם סירב לכך.

12. במהלך הדיון, הנאשם ציין כי הוא מודה שרצח את הילדים, הודה במשטרה וגם בבית המשפט, ועל כן מתנגד ללכת לבדיקה פסיכיאטרית. לאור המשך התנהגותו של הנאשם כמי שסירב לדבר עם סנגוריו וכך

גם עם ביהמ"ש, לא מצאנו כי ניתן להרשיע אותו על סמך הודאה זו בפנינו. סברנו כי מטעמי זהירות יש לברר את מצבו ויכולתו לעמוד לדין כמו גם את נסיבות מתן ההודאות לצורך בחינת קבילותן ומשקלן.

לפיכך, הורינו על ביצוע בדיקה פסיכיאטרית על ידי הפסיכיאטר המחוזי.

13. במהלך החלק הראשון של הבדיקה הנאשם שיתף פעולה, מסר פרטים רבים, תיאר את היחסים בינו לבין קרן, את בריחתה למעון לנשים מוכות. מאחר והשיחה התארכה הוחלט להפסיקה ולהמשיכה ביום אחר כשאז תוכנן להגיע לשיחה עם הנאשם ביחס לנסיבות האירוע הטרגי. ואולם, הנאשם סירב לשתף פעולה, לא דיבר יותר, תוך שחזר ואמר שהוא שומר על זכות השתיקה.

מסקנת הפסיכיאטרית היתה כי הנאשם לא סובל מהפרעה פסיכוטית המונעת ממנו יכולת להבין את מעשיו ויכולתו לעמוד לדין, תוך שצוין כי הוא יכול לעקוב אחר ההליך המשפטי ולתקשר עם עורך הדין.

14. משלב זה ואילך נעשו נסיונות רבים לגייס את הנאשם לשתף פעולה עם סנגוריו אך ללא הועיל. לפיכך, נתבקשנו על ידי הסניגוריה הציבורית להורות על שחרורה מייצוגו של הנאשם בתיק. בהחלטתנו מיום 11.10.15 דחינו את הבקשה, תוך שציינו כי אנו ערים לקושי הרב בו מצויים הסניגורים, ואולם סברנו כי עדיף המשך ייצוגו של הנאשם, אף אם מדובר בייצוג לוקה בחסר, על פני היעדר ייצוג בכלל.

לאחר החלטה זו הוחלף הייצוג לסניגורית אחרת מטעם הסניגוריה הציבורית וצוין כי הסניגוריה מתקשה לייצג אדם שלא מוכן לתקשר עם הסניגור.

15. גם בהמשך הדיונים נעשו נסיונות הן מצד הסניגורית והן מצד בית המשפט לגייס את הנאשם לשתף פעולה עם הסניגורית הממונה אך ללא הצלחה. במרבית הזמן הנאשם ישב באולם מבלי לפצות את פיו, תוך שהוא מתעלם מדברי הצדדים ודברי בית המשפט שהופנו אליו.

16. בנסיבות אלה, משלא ניתן מענה לכתב האישום, נקבע התיק לשמיעת הראיות.

כבר בתחילת שמיעת הראיות הודיעה הסניגורית כי לאור העובדה שהנאשם לא מתקשר עמה היא מנועה מלחקור עדים או להביע עמדה לגבי ראיות.

17. בסופו של יום הובאו בפנינו ראיות הכוללות את חקירות הנאשם במשטרה באמצעות גובי האמרה, תוך הצגת התיעוד המלא של האמרות; מוצגים שנתפסו בזירה; מומחה מז"פ רפ"ק דלבר שערך חוות דעת ובה ניתוח ממצאי הזירה.

הנאשם בחר שלא להעיד, הגם שהוסברה לו זכותו להעיד ומשמעות הימנעותו מלהעיד, הן על ידי הסניגורית והן על ידי בית המשפט (עמ' 54 לפרו').

המאשימה הגישה סיכומיה, ההגנה נמנעה מכך נוכח סירוב הנאשם לשתף פעולה עמה. סיכומי התביעה נשלחו לנאשם על מנת שיוכל להשיב להם, אך הנאשם לא עשה כן.

ההכרעה

18. לאחר שמיעת הראיות בתיק, צפייה בתיעוד של אמרותיו של הנאשם במשטרה, עיון בפרוטוקולים ובמוצגים - שוכנעתי כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את עבירות הרצח המיוחסות לו, ועל כן אציע לחברי להרכב לקבוע כך ולהרשיעו בשתי עבירות רצח בכוונה תחילה.

19. בתמצית, ההכרעה מבוססת על הודאותיו של הנאשם, כי הוא רצח את ילדיו. הודאותיו ניתנו במספר הזדמנויות: בעת שהסגיר עצמו במשטרה; בשלוש חקירות מתועדות המלמדות כי מדובר בהודאות שניתנו באופן חופשי ומרצון; בבית המשפט במענה לשאלת בית המשפט;

20. להודאות הנאשם נמצאו חיזוקים רבים שיש בהם לספק את דרישת ה"דבר מה הנוסף": בזירת הרצח נמצאו הפריטים עליהם העיד הנאשם: הסכין, חבילת אזיקונים, בנדנות וקבלה מהחנות בה לדבריו רכש את האביזרים יום קודם לביצוע הרצח; דברי הנאשם אודות העדר התנגדות של הילדים, כמו גם כיסוי עיניהם בבנדנות וכבילתם באזיקונים, מתיישבים עם הממצאים על גבי גופות הילדים ועם ממצאי חוות דעת מומחה מז"פ שחקר את הזירה; הנאשם בחר שלא להעיד ולמעשה לא נטענה כל טענה נגד קבילות או משקל ההודאות.

להלן נימוקיי המפורטים:

21. הנאשם התייצב כ- 20 דקות לאחר ביצוע הרצח בתחנת המשטרה ועל פי האמור בדו"ח ת/2, עשה כן תוך שהוא נכנס בביטחון ואמר בקור רוח: **"יש לי הודעה דחופה להגיד לחוקר... רצחתי את שני הילדים שלי אם אתם רוצים תכבלו אותי, תעכבו אותי"** והושיט את ידיו לפנים על מנת שיכבלו אותו.

מיד בסמוך לאחר מכן התבקש הנאשם להסביר היכן נמצאים ילדיו והוא הדריך את שוטר הסיור רס"מ בן אברהם במכשיר הקשר. עיון בדברי הנאשם לשוטר שתועדו במסמך ת/17, מלמד כי הנאשם מסר תיאור מפורט ביותר אודות דרך הגישה בתוך המושב, בתוך הבית, והדריך את השוטר עד שהאחרון הגיע לחדר בו נמצאו גופות הילדים.

השוטר ציין בדו"ח הפעולה, ובעדותו בביהמ"ש, כי הנאשם דיבר בקור רוח, באופן דומה להתרשמות של השוטרת רס"ר מיטל אברהם שתיעדה את דבריו כשהגיע לתחנת המשטרה.

22. בחקירתו הראשונה תחת אזהרה שנגבתה זמן קצר לאחר שהסגיר עצמו, לשמע האזהרה השיב

הנאשם: "בסדר, יש לכם מספיק הוכחות..." (ת/20 ב', עמ' 21, שורה 27). הנאשם חזר וציין מספר פעמים את הודאתו ואת העובדה שאין טעם בחקירה נוספת. כך ציין למשל: "יש לך פה את כל מה שאתה צריך, דם על הרגליים, אני מודה... אין לך עבודה קשה..." (שם, עמ' 2 שורה 16).

23. במהלך חקירה זו מסר הנאשם פרטים נוספים: כיצד ילדיו הגיעו לבקר אותו מאוהיו; אודות הגירושין; ציין כי אשתו עשתה לו טרור כל השנים, היא הפסיקה לשלוח את הילדים לבקרו בארץ. היא לקחה את הילדים לחו"ל למרות שהבטיחה לו שהיא לא תעשה כן ונוכח הבטחה זו התחתן איתה (ת/20 ב' עמ' 4 שורה 38).

24. הנאשם נשאל מספר פעמים באיזה אופן ביצע את הרצח אך סירב להשיב על שאלה זו. כך באחת ההזדמנויות ציין ברוח דומה לתשובותיו הקודמות: "מה זה משנה? יש לך שם את הכל, מה אתה צריך את כל הדברים האלה" (שם, עמ' 7 שורה 12).

כאשר נשאל את מי מבין שני הילדים רצח ראשון, השיב שאיננו זוכר וציין: "לא זוכר. בלאק הכל בלאק, מה קרה הכל בלאק אבל זה קרה, אני עשיתי את זה וזהו".

25. כשנשאל אם הילדים התנגדו, השיב בשלילה וציין: "לא הם היו כפותים, הם לא היו ... שמתי להם בנדנה על העיניים על כל אחד מהם, אזיקונים על כל אחד מהם, לקחתי הסכין ועשיתי את זה". בהמשך הסביר כי הילדים לא ידעו מה הולך לקרות ולכן לא פחדו (שם עמ' 8 שורות 6-2).

כאשר נתבקש שוב לחזור ולתאר כיצד ביצע את הרצח, ציין הנאשם כי אינו מסוגל לשאת את זה כרגע, כי הוא בטרומה, וביקש לראות עורך דין.

בשלב זה הופסקה החקירה וניתנה לנאשם ההזדמנות להיפגש עם סניגור שהגיע לתחנת המשטרה.

26. זמן קצר לאחר שפגש בעורך דינו, נחקר הנאשם בשנית. גם במהלך חקירתו זו שב והודה הנאשם בביצוע הרצח, אך ביקש שלא להרחיב יותר. כך ציין: "יש לכם מספיק ראיות... אני מודה על מה שעשיתי מה העניין... אמרתי גם לחוקר מקודם" (ת/22 ג', עמ' 3, ש' 29-2), וכן: אספר לו מה שסיפרתי לחוקר מקודם... שעשיתי את זה אני מודה שעשיתי את זה בזה נגמר הסיפור..." (שם, עמ' 5 שורה 5).

הנאשם שב ותיאר את המניע למעשיו וציין כי: "מאז שהיא לקחה אותם אין לי חיים בכלל... זהו לא יודע לא יודע זהו... לא יכולתי לחיות ככה יותר" וכן: "אני בטרומה, אני לא יודע אם אני מצטער על מה שקרה" (שם, עמ' 5 שורות 13-32). הנאשם מסביר מדוע אין טעם להמשיך ולחקור אותו: "תקשיב, אם הייתי בחקירה מסוימת, שנעלמו לי פתאום הילדים, שאין גופות, כן? סיפור אחר או אין את כלי הרצח, או הבן אדם לא מודה, אז באמת המשטרה צריכה לעשות את העבודה שלה. פה הכל שקוף לגמרי. אני מודה, אני אחתום על הודאה, אין לי שום בעיות, כל מה שצריך. זהו גמרנו" (שם עמ' 6 שורות 10-14).

בהמשך תיאר הנאשם כיצד רכש את הסכין למטרת הרצח בחנות ACE וציין כי הוא חושב שיש לו בבית קבלה המתעדת זאת. גם את האזיקונים רכש באותו יום.

27. עיון באמרתו של הנאשם מלמד כי הנאשם מדבר לעניין, זוכר כל שאלה, מעיר לחוקר כי הוא חוזר על אותה שאלה פעם נוספת (למשל שם, עמ' 10, שורה 27), ומסביר לשאלת החוקר, מדוע לא נמלט לאחר ביצוע הרצח: **"למה שאני אברח? מה פתאום אני אברח? אני לא אברח. למה לשקר? למה לברוח? אני רק לא חושב שצריכים להיות חפירות יותר מדי, זה הכל כאילו"** (שם, עמ' 11 שורות 1-3). גם כשהוצעה לנאשם האפשרות שאחר ביצע את מעשה הרצח אך הוא לוקח את זה על עצמו, הוא מבטל זאת ומכנה את זה **"שטויות"** (ת/22 ג', עמ' 16, שורות 24-27).

הנאשם הסביר כי כיסה את עיני הילדים על מנת שלא יראו את מעשה הרצח.

28. בחלוף כשבועיים שב ונחקר הנאשם בשלישית ובשלב זה חזר וציין כי יש ברשות המשטרה מספיק ראיות ומבחינתו העניין סגור (ת/23 א' עמ' 2 שורה 25). הנאשם אישר כי הוא מבין שבסבירות גבוהה יישפט לשני מאסרי עולם ולמעשה ברוב החקירה שמר על זכות השתיקה וסירב לענות. הנושא היחיד שאליו הקפיד להתייחס, הינו השערת החוקרים כי הנאשם ניזון מהאמור במסכת "זבחים" בעת שביצע את מעשי הרצח, וזאת לאחר שנמצא דף עליו רשומות בכתב ידו משניות ממסכת "זבחים". הנאשם שלל בתוקף קשר כזה (שם, עמ' 6 שורות 1-13).

29. הנאשם או ההגנה, לא טענו דבר נגד הודאותיו השונות. יתרה מזאת, גם בביהמ"ש הודה הנאשם בביצוע המעשים. כך במהלך הדיון ביום 16.3.15, תוך שהוא מביע את התנגדותו לבדיקה פסיכיאטרית, מציין הנאשם: **"אני מתנגד בצורה נחרצת לכל בדיקה פסיכיאטרית. לא צריך לחפור ואני אומר ונסגר הסיפור, אני לא מתכוון לשתף פעולה יותר מדי, הדברים המחויבים שיש צורך לומר אותם אני אומר אותם. ביהמ"ש אומר לנאשם אתה יודע במה אתה מואשם, והוא אומר שהוא יודע במה הוא מואשם"**. בהמשך בית המשפט מסביר לנאשם כי הוא מואשם בכך שרצח את ילדיו וכשנשאל אם הוא מודה בכך או לא, **"הנאשם אומר שהוא מודה שרצח את הילדים. הודיתי במשטרה וכאן..."** (עמ' 12 לפרו', שו' 11-18).

לפיכך, מדובר בהודאה קבילה שניתנה באופן חופשי ומרצון, הודאה עליה חזר הנאשם במספר הזדמנויות.

30. לצורך הרשעה על סמך הודאתו של הנאשם, נדרשת תוספת ראייתית של "דבר מה נוסף".

בענייננו, דרישה זו התמלאה בעוצמה גבוהה בהצטברות הראיות הבאות:

(א) בזירת הרצח, נמצאו הסכין (ת/6) וחבילת אזיקונים (ת/7) שממנה נלקחו האזיקונים ששימשו לביצוע הרצח;

- (ב) בדירה נמצאה הקבלה המתעדת את רכישת המוצרים הללו ביום שקדם לביצוע הרצח (ת/9), בדיוק כפי שהנאשם תיאר בהודאותיו;
- (ג) המאשימה הגישה סרטון ממצלמות האבטחה בחנות ACE ממנה התקבלה הקבלה (ת/21 א'). צפייה בסרטון מעלה כי אכן הנאשם ולא אחר, הוא שביצע את רכישת הסכין והאזיקונים.
- (ד) התיאור שמסר הנאשם בדבר מעשיו כלפי הילדים עובר לביצוע הרצח, אינו מפורט. יחד עם זאת, כל התיאור שמסר מתיישב עם ממצאי המומחה, רפ"ק דלבר, שערך חוות דעת לאחר חקירת זירת הרצח (ת/3 - ת/13). כך גם התיאור של הנאשם ביחס לכיסוי עיני הילדים באמצעות בנדנות וכפיתתם באזיקונים;
- (ה) גם תיאור אופן הרצח, שיסוף הגרון תואם את ממצאי המומחה שאלה החבלות היחידות בגוף הילדים (עמ' 38 לפרו' ש' 11).
- (ו) המומחה העיד בבית המשפט כיצד למד על העדר התנגדות מצד הילדים בדיוק כפי שמעיד הנאשם בהודאותיו (עמ' 41 לפרו' שו' 18-26).
- (ז) הימנעותו של הנאשם מלהעיד במשפט, יש בה משום סיוע לראיות התביעה וזאת לאור הוראת סעיף 162(א) לחסד"פ.
31. לאור המפורט לעיל, שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הוכחה אשמתו של הנאשם בביצוע הרצח, בדיוק כפי שהודה במספר רב של הזדמנויות, הודאות קבילות שלהן נמצאו חיזוקים משמעותיים ולמעשה אל מול הודאות אלה במשטרה ובבית המשפט, אין כל טענה שמנגד.
32. ההתרשמות הבלתי אמצעית מהנאשם הינה כי מבחינתו אין עוד טעם לדון ולדוש (בלשונו: "**לחפור**") בנושא זה, לאחר שהסגיר עצמו, הודה ומסר את הפרטים הנדרשים לטעמו לצורך הבאתו לדין. כל שאלה נוספת מעבר לזה, כל דיון נוסף בעניין, מיותר בעיני הנאשם והוא התנהג כך בהימנעותו משיתוף פעולה כלשהו עם מי מהסניגורים שניסו ככל שעולה בידם לעזור לו.
- ישנו קשר ישיר בין עוצמת הזעזוע והכיעור של רצח הילדים להתנהגות הנאשם המנסה לנתק עצמו מהדיונים אודות המקרה.
- במהלך שמיעת הראיות, גם כשהוצגו לפניו מוצגים, הוא נהג באופן דומה, כך כשהוצגה בפניו הסכין סירב להביט בה וכשהוצג בפניו תמונות המתעדות את ילדיו הוא השליך מעליו (עמ' 42-43 לפרו').
- לאור המפורט אציע לחבריי להרכב להרשיע את הנאשם בשתי עבירות רצח, בניגוד לסעיף 300(א) לחוק העונשין.

רות לורר, שופטת, אב"ד -
סג"נ

כב' השופט צבי דותן

אני מסכים.

צבי דותן, שופט

כב' השופטת עירית וינברג נוטוביץ

אני מסכימה.

עירית וינברג-נוטוביץ,
שופטת

ההכרעה

לאור כל המפורט לעיל החלטנו להרשיע את הנאשם בשתי עבירות רצח בניגוד לסעיף 300(א) לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ט"ו אייר תשע"ו, 23/05/2016 במעמד הנוכחים.

עירית וינברג-נוטוביץ,
שופטת

צבי דותן, שופט

רות לורר, שופטת
אב"ד - סג"נ

הוקלד על ידי ליאת בוס